

Thưa má, trộm cắp con xin ngỏ lời cảm ơn má vì đã sinh ra và dày công nuôi nấng đấng đấng hai mươi mốt năm trộm con gái của má, đấng rỗi sau đó đấng thu nợ cho chàng rỗi hiên lành là con đây.

Nhưng ngày bước chân lên xe hoa, vợ con khóc rấm rứt khi nhìn sơn nhòe nhòe t. Y chang với câu thành ngữ “Khóc như thiêu u ngày vu quy”, khi nhìn u ngẩng đầu cũng mỉm cười “rừng rừng ngón l” ăn theo. Thời gian trôi, sau khi mới về nhà chồng, vợ con ra vẻ “mèo nh” nhu mì, gây thốt a như “con nai vàng ngón gác”. Nhưng má ơi! niềm vui và hạnh phúc ấy chớ a tày gang, thì “bão” đã ập tới, đấng rỗi cái vớ rỗi l sau đám cưới đã chuyển h sang cho con.

Má đâu có biết rằng, “con mèo nh” giờ đây đã đấng biến hóa thành “gấu u mũ vĩ đấng”. “Con nai vàng ngón gác” ngày nào đã không còn nữa, mà hiên hình thành “sốt Hà Đông” cớ c k đáng sợ. Lúc nh, má đấng cớ a con đấng y: “Phải luôn thành thốt với mũ i ngón i”, con đã tuân gi đấng u y cho đấng n khi l n khôn. Nhưng má vớ ôi, sau khi cưới vớ rỗi, con không thốt thốt hành l i đấng y y đấng c, vì vớ con không bao giớ biết chớ p như “sốt thốt mũ t lòng”.

L n g n đây nhốt, vớ con hớ ý ki n vớ b đ mớ mua vớ. Con đấng mớ m đấng mi ng nh n xét: “Trông không hớ p vớ i dáng em, màu sắc cũng quá lòe loẹt”. Ngay l p t c nh n đấng c “ánh mũ t mang hình viên đấng n” cùng l i đấng tr : “Đúng là ngón i không có óc thốt m m!”. Nhưng khi mũ n mua bốt cớ món đấng gì, con cũng chớ dám nói mũ t nớ a giá mà thôi, nớ u không mũ n bớ chớ “khôn nhà đấng ch”. Do vớ y, đấng “thốt n khớ u không hớ i xác phàm”, con phớ i thốt ng xuyên nói đấng i.

Tiền là chớ hớ, nhưng thốt c t trớ trêu là toàn quy n quy t đấng nh l i nớ m trong tay vớ con má ớ!

Tiền lương mang về không đủ để chi tiêu 1 xu. Đi đâu ngoài giờ làm phải báo cáo người đi và gửi về. Đi nhậu thì “cơm không đủ để say”; đi nỉn thì lúc nào cũng phải đi, đi... nhậu chỉ đi ở xa.

Nhà thơ Hồ Đắc đã từng viết: “Quê hương mẹ tôi quê tôi, quê là quê tôi quê tôi...”, hình như ông lấy họ tôi làm rỗi, vì hiện tại con có tới 3 bà mẹ! 1 là mẹ đẻ, 2 là mẹ vợ và 3 là... “vợ mẹ”. Vợ mẹ và mẹ đẻ của con thì con có sai sót cũng không bắt phải trách. Nhưng vợ mẹ “vợ mẹ” chỉ cần trái ý, là tôi là xem như “xong phim”, không bắt phải đi là chuyện.

Tóm lại, con viết thư này nhằm mục đích kêu gọi sự giúp đỡ, ý kiến từ bạn bè người mẹ. Mẹ có cách nào để hạn chế bớt sự “tăng trưởng” quá nhanh của vợ con không? Có gì pháp gì để “hoàn nguyên” cô vợ như mẹ như thu mẹ về nhà chăng không? Rất mong mẹ kịp thời đưa ra gì pháp, nếu không, rồi mẹ mẹ khó sống sót qua hết con trăng này...